

1 maart 2004

Griffie

Vot. nr. :

56.98.821/01

Beklaagden :

Veroordelingsbericht :

Betekend :

Kost :

De **CORRECTIONELE RECHTBANK**, negende kamer, zitting houdende te Oudenaarde heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

wonende te _____, aannemer, geboren _____ en _____

Beklaagd van :

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-2°, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S.12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1-2°, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

door op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan
, voornoemd, een sinds 1990 wederrechtelijk tot stand gebrachte toe-
stand, nl. het aanzienlijk wijzigen van het reliëf van de bodem door het storten van
grote hoeveelheden grond en afval, in stand te hebben gehouden in de periode gaan-
de van 1990 tot en met 24 maart 1997 ;

de feiten thans strafbaar zijnde overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-4°, 146-1°, 146, 9c lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd.18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-2°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande wo-

ning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden, te
in de periode gaande van 25 maart 1997 tot 30 april 2000 ;

de feiten thans strafbaar zijnde overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-4°, 146-1°, 146, 9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-4° en 5° a), 146-1°, 146, 9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-4° en 5° a) bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

1. door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., de onder deze tenlastelegging omschreven toestand in stand te hebben gehouden te
vanaf 1 mei 2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 12 november 2002 ;
2. door het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1., gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van allerhande materialen, materieel of afval, meerbepaald betonnen buizen, stenen, een werfcabine en een kraan, en deze toestand in stand te hebben gehouden, te
vanaf 1 mei 2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 12 november 2002.

De procedure werd op regelmatige wijze aanhangig gemaakt en de stukken werden ingezien.

Na te hebben vastgesteld dat de beklaagde ter terechtzitting van 12 februari 2004 vertegenwoordigd werd door Mter. _____ ; advocaat te _____.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord Mter. _____ , advocaat voornoemd, namens de beklaagde.

De feiten, zoals omschreven in de dagvaarding, komen ten genoegte van recht bewezen voor uit de elementen van het bundel. Zij worden trouwens niet betwist door beklaagde.

De tenlasteleggingen A, B, C.1 en C.2 worden ten aanzien van beklaagde geacht het uitwissel te zijn van éénzelfde strafbare gedraging, zodat zij samengenomen dienen te worden en er slechts één straf dient uitgesproken te worden.

Beklaagde meent aanspraak te kunnen maken op de gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van veroordeling. Hij wijst op het herstel van het terrein in de vorige toestand, het gegeven dat hij geen inbreuken beging op de Vlarem-wetgeving, het feit dat de hem ten laste gelegde feiten geen hinder zouden veroorzaken hebben en er in zijn onmiddellijke nabijheid tal van inbreuken op de ruimtelijke ordening en stedenbouwwetgeving zouden gepleegd worden welke ongemoeid gelaten worden, zo ook dat hij zich geïsoleerd voelt door de gemeente.

De rechtbank is van oordeel dat rekening houdend met de periode gedurende dewelke beklaagde zich schuldig maakte aan de hem ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder nadat hij via diverse kanalen was aangemaand tot herstel van het terrein in de oorspronkelijke toestand én de omstandigheid dat de inbreuken gepleegd werden op agrarisch gebied, de feiten te zwaar zijn om in aanmerking te komen voor de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling. Daarenboven wordt niet aangetoond dat een veroordeling de toekomstmogelijkheden van beklaagde ernstig zou schaden.

Bij het bepalen van de strafmaat dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat de bescherming van een gezond leefmilieu en de ruimtelijke ordening een steeds belangrijker rechtsgoed uitmaakt, welk enkel kan gegarandeerd worden indien elkeen zich strikt houdt aan de terzake uitgevaardigde wetgeving.

Dat beklaagde, werkzaam als zelfstandige in grond- en afbraakwerken, vanuit bedrijfseconomisch oogpunt desgevallend nood had aan een opslagruimte voor de in het kader van zijn beroepsuitoefening gebruikte grondstoffen : zand, teelaarde, zavel, betonnen buizen en stenen, én van werkmateriaal zoals een werfcabine en kraan veroorzaakt niet de jarenlange inbreuken op de ruimtelijke ordening en stedenbouwwetgeving. De door de wetgever uitgewerkte wetgeving inzake ruimtelijke ordening beoogt precies een evenwicht te garanderen tussen de economische, veelal eerder private, belangen en de ecologische belangen welke veeleer het algemeen belang dienen. Het is duidelijk dat beklaagde zijn persoonlijk belang met geldgewin boven dit van de gemeenschap heeft laten gelden.

Het gegeven dat er geen inbreuken gepleegd werden op de Vlarem-wetgeving, maakt de miskennis van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedenbouw niet minder ernstig.

Waar beklaagde voorhoudt dat de door hem gepleegde inbreuken geen hinder voor omwonenden meebrachten, dient toch gewezen op de vaststellingen van de onderzoekers welke stellen dat het terrein met grote hoeveelheden grond, zo ook betonnen buizen en stenen en een werfcabine van op de openbare weg zichtbaar was, zodat er minstens visuele hinder aanwezig was.

Waar beklaagde wijst op talrijke inbreuken op de ruimtelijke ordening en stedenbouwwetgeving dewelke in de buurt van het terrein zouden gepleegd worden door derden, dient vooreerst gesteld dat de rechtbank in het kader van deze strafzaak niet bevoegd is te oordelen over deze eventuele inbreuken, nog afgezien van het feit dat zij niet be-

schikt over gegevens om in te schatten of de aangeklaagde toestanden wel degelijk inbreuken uitmaken.

Er dient voorts benadrukt dat niettegenstaande de aanvankelijke beloftes van beklaagde om het terrein volledig op te kuisen tegen eind 2001, het uiteindelijk nog tot het najaar van 2003 geduurd heeft alvorens alles hersteld was in de oorspronkelijke toestand en halfweg 2001 door de onderzoekers zelfs nog bijkomende reliëfwijzigingen werden vastgesteld door bijstorting van weliswaar kleine hoeveelheden aarde.

Er kan echter ook rekening gehouden worden met het blanco strafverleden van beklaagde op een veroordeling inzake verkeer na, alsmede het gegeven dat beklaagde uiteindelijk toch tot herstel van het terrein in de oorspronkelijke toestand is overgegaan, mede onder druk van de aanmaningen van het Openbaar Ministerie en de herstellenvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, zodat de hierna bepaalde principiële geldboete als strafmaat moet kunnen volstaan ter voorkoming van recidive en om beklaagde het belang van een strikte naleving van de voorschriften inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw te doen inzien.

Betreffende de geformuleerde herstellenvordering blijkt uit het strafbundel op afdoende wijze dat het terrein hersteld werd in zijn oorspronkelijke toestand zodat de herstellenvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zonder voorwerp geworden is.

Gelet op de artikelen :

40.65.100 strafwetboek ;

44 § 1-2°, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 wet 29.3.1962 ;

42 § 1-2°, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 decreet 22.10.1996 ;

1, 2, 99 § 1-4° en 5° a), 146-1°, 146, 9e lid, 147, 148, 149 en 204 decreet 18.5.1999 ;

28.29 Wet 1.8.1985 ;

wet 5.3.1952, artikel 1.2° en artikel 3 wet 24.12.1993 ;

2 en 4 wet 26.6.2000 ;

162.182.184.185.189.190.194 Wetboek straffvordering ;

wet 15.6.1935 ;

door de voorzitter ter zitting aangeduid.

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak :

Veroordeelt beklaagde uit hoofde van de hem ten laste gelegde feiten A, B, C1 en C2 samen tot een geldboete van **100 EUR** te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op **500 EUR**.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, deze uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand.

Spreekt tegen de beklaagde de verplichting uit een bijdrage te betalen van tien euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 55 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt bovendien aan de veroordeelde een vergoeding op van 25 euro ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001.

Veroordeelt de beklaagde tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 72,91 euro.

Zegt voor recht dat de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ingevolge het ondertussen vrijwillig uitgevoerd herstel van het terrein in de vorige toestand zonder voorwerp geworden is.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van **elf maart tweeduizend en vier**.

Aanwezig :

, alleenrechtsprekend rechter ;
, substituut procureur des konings ;
, e.a. adjunct-griffier.